

Більше щастя давати, ніж брати (казка)

Брати Деменки

Колись давно в одному селі жив старий дід Омелян. Він був не тільки мудрим, а й дуже щедрим. Завжди допомагав сусідам, пригощав дітей солодощами, а подорожніх – теплим хлібом. Проте, не всі люди у селі були такими ж чуйними, як він. Чимало з них думали тільки про себе, прагнули мати більше та не ділитися з іншими.

Одного разу дід Омелян вирішив перевірити, хто з односельців має по-справжньому добре серце. Він випік духмяну хлібину, загорнув у чисту тканину і вийшов на дорогу, що вела до ринку. Там він зустрів першого подорожнього, багатого купця.

— Добродію, чи не могли б ви дати шматочок хліба старому чоловікові? — запитав дід.

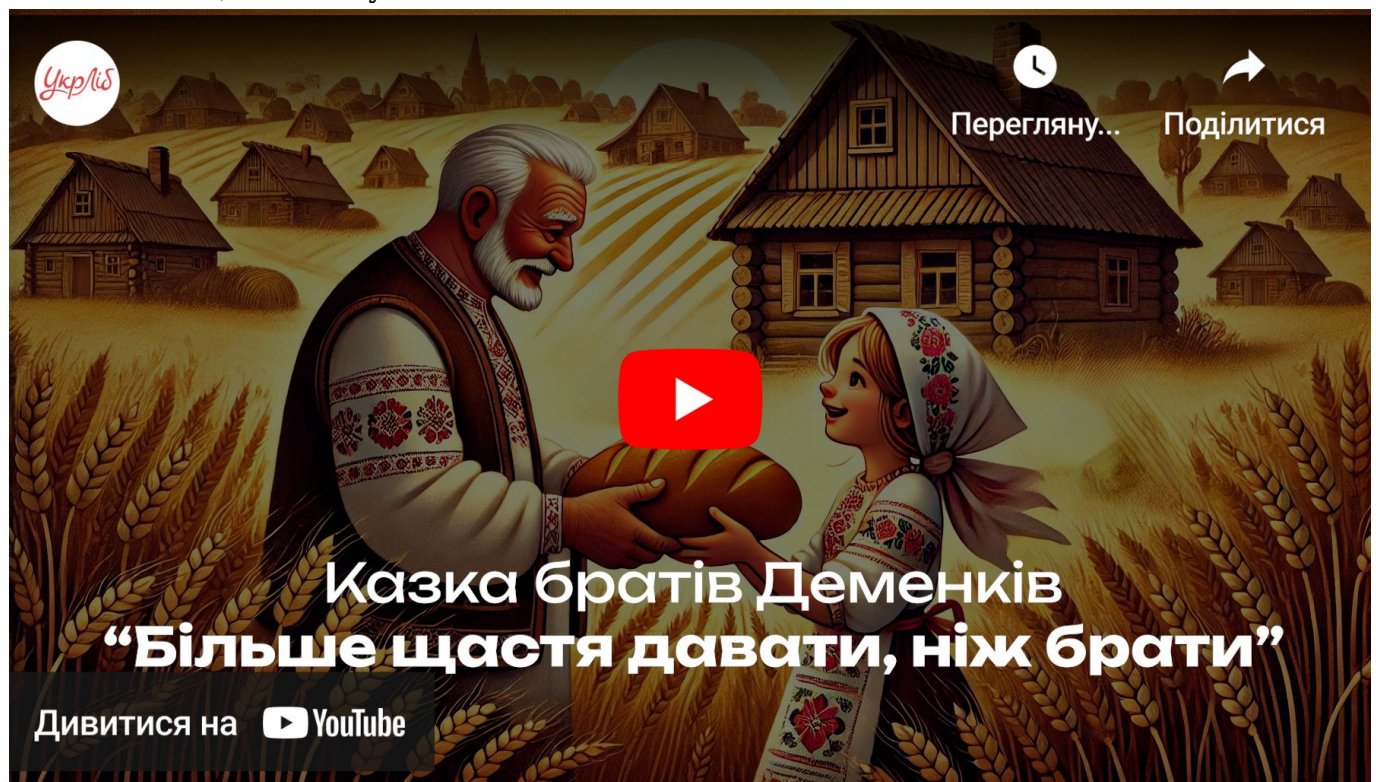
Купець зморщив носа і буркнув:

— Самі про себе дбайте, старче! Я важко працював, щоб мати цей хліб.

Дід Омелян лише кивнув і пішов далі. Потім він зустрів мисливця, що ніс у руках великого зайця.

— Юначе, чи не поділишся зі мною шматком здобичі? — запитав дідусь.

Мисливець посміхнувся та похитав головою.

— Коли б я всім давав що маю, сам би залишився ні з чим.

І цього разу дідусь лише подякував і рушив далі.

Аж ось, на краю села біля невеличкої хати він зустрів бідну дівчину Соломійку. Вона сиділа на призьбі, шила сорочку і тихо наспівувала пісню.

— Доню, чи не маєш ти чим пригостити старого подорожнього? — звернувся до неї Омелян.

Соломія миттю підвелася, пішла до хати і принесла окраєць хліба та кружку молока.

— Вибачте, дідусю, що не маю більше, але поділюся тим, що є, — сказала вона.

Дідусь усміхнувся і простягнув їй той самий хліб, який ніс із собою.

— Ось, дитино, візьми. Це не простий хліб, а чарівний. Хто з чистим серцем дає іншим, тому повернеться вдвічі більше.

Дівчинка з подивом узяла хліб. І сталося диво – як тільки вона відкусила шматочок, на столі перед нею з'явилося ще дві великі паляниці.

З того часу життя Соломії змінилося. Вона завжди ділилася хлібом із нужденними, допомагала старим і бідним. І щоразу, коли вона віддавала щось від чистого серця, добро поверталось до неї сторицею.

Чутки про її доброту розлетілися по всій окрузі. Люди почали задумуватися над словами діда Омеляна. Ті, хто раніше лише брав, а не ділився, зрозуміли свою помилку.

Відтоді казали: "Хто ділиться останнім, тому доля дає ще більше". Так і живуть люди понині, знаючи, що більше щастя в тому, щоб давати, ніж брати.